

Domnul Gabriel Mutu:

Domnule președinte,

Stimați colegi,

Mi-am intitulat declarația politică de astăzi „Praful care ne înconjoară”.

Bucureștiul este pe primul loc în topul orașelor celor mai poluate din Uniunea Europeană, cu peste 400 de tone de praf pe km², față de media de 20 de tone pe km².

Principali furnizori de praf sunt șantierele în construcție sau abandonate, betonierele, străzile neasfaltate, lucrările care presupun spargerea asfaltului și periferia orașului.

Amenzile anemice ale Gărzii de Mediu nu au convins încă pe nimeni să investească în rampe de curățare a roților de camioane și nici să asigure transporturile de materiale cu plase speciale.

Vântul, cândva un fenomen salvator, provoacă adevărate tornade de praf din cauza aglomerării construcțiilor și implicit blocării poluanților la nivelul la care respirăm. Tot vântul aduce din zona periferică tone de praf din cauza defrișărilor masive și distrugerii perdelei de protecție din jurul capitalei.

Adesea, șantierele sunt deschise uneori chiar în locurile spațiilor verzi, asta în condițiile în care orice copac este un veritabil aspirator de praf, fiecare arbore matur reținând circa 20 de kg de praf.

Cum se integrează acest proiect în campania demarată de Primăria Capitalei în parteneriat cu Asociația *Green Revolution*, intitulată "Capitala crește verde", în perioada 15 martie-15 aprilie, rămâne de văzut.

Planurile urbanistice zonale care permit constructorilor să modifice structura clădirilor și să încalce obligativitatea de a rezerva un minim de 30% din suprafața terenurilor vegetației sunt aprobate de primării pe bandă rulantă. În 2014 ar trebui să se ajungă la un standard de 26 de m² de spațiu verde pe cap de locuitor care, probabil, va fi realizat pe blocuri, cum se întâmplă în SUA.

Având în vedere că deocamdată avem, în realitate, sub 8 m de spațiu verde pe cap de locuitor, soluțiile se întrevăd, cel puțin, ingenioase. Oricum, arborii din București se usucă prematur. Un studiu al Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice, arată că fiecare copac trimite în atmosferă circa 550 de litri de apă zilnic. Într-o zi caniculară de vară această cantitate înseamnă enorm, iar răspunsul nostru este să ciuntim coroanele copacilor bătrâni, operațiune nemonitorizată sau chiar să-i scoatem din peisaj, plantând, eventual, pe alocuri, arbuști tineri cu câteva bețe. Legea spune că pentru un copac tăiat trebuie plantați patru.

Fiecare bucureștean are zilnic de făcut o alegere dificilă: să meargă pe jos cu bicicleta sau cu RATB-ul, adică să înghită în jur de 1 kg de praf pe zi, contribuind astfel la reducerea poluării sau să ia mașina personală ori taxiul, inhalând astfel ceva mai puțin din amestecul nociv de gaze și praf, dar, în același timp, contribuind direct la creșterea cantității de praf. Cinci minute de așteptare într-o stație de tramvai printre mașinile care demarează de la un semafor sau trec în viteză îi oferă bucureșteanului un cocteil otrăvitor de monoxid de carbon, metale grele și praf.

Organizăm campanii împotriva fumatului însă nimeni nu spune că poluarea este la fel de nocivă. Iată câteva din bolile profesionale ale unui bucureștean: alergii, conjunctivite, bronșite cronice, astm, anemii, oboseală cronică și stres. Ca să nu mai menționăm plimbatul copiilor pe trotuarele unui bulevard, întrebându-ne apoi cum de sunt atât de sensibili și răcesc atât de ușor.

Nici la nivel național situația nu este cu mult mai bună. Orașe aflate în plină dezvoltare urbană, precum Brașovul, Clujul, Constanța, Timișoara și altele se confruntă cu aceleași probleme, nivelul maxim de pulberi nocive fiind depășit în mod constant.

Stimați colegi, avem legislația necesară, mijloacele ne sunt la îndemână, totul este să le punem în aplicare.

Vă mulțumesc.